

ἡτο βραβύ (βραχυκατάλυ) ἐρατρεδὺς ἐν
 εὐδερμίας... μιλίοντα ἔμφρον ἐν
 ἐφίωσιν τούτων χυττοράσας...
 καὶ μὴ ἐνταυτοῦ ριθίου...
 ἐκείνῳ ἐν ἡφίε...
 Κεῖν δὲ ἐν ἡφίε...
 ἐκείνῳ ἐν ἡφίε...
 ἐκείνῳ ἐν ἡφίε...

✧ ΣΤΗΓΜΙΟΤΥΠΑ ✧

● 'Ανδρέας

Θυμήθηκα σήμερα τὸν 'Ανδρέα ὅπως κατηφόριζε τότες στὸ κ α λ ν τ ι ρ ί μ ι τῆς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς πρὸς τὸ σπίτι μου. Μὲ τὸ λουλούδι πάντα στὴν μομβιοδόχη, μὲ τὸ καπέλο στραβά καὶ μὲ τὸ μπαστούνι του, ἀχώριστο σύντροφό του, νὰ σπαθίζη τὸν ἀγέρα.

Ποζάτος καὶ μὲ ὕφος ἄρχοντα (ἀνῆκε σὲ καλὴν οἰκογένεια τοῦ Πολυγύρου), θυμόσοφος καὶ πανέξυπνος, ἔτοιμος νὰ σὲ κολλήσῃ στὸν τσίχο στὸ πρῶτο τυχόν πείραγμά σου.

Εἶχε τὸ ἔμβλημά του ὁ 'Ανδρέας: «πάρε τὸ κρασάκι γιὰ παρέα κι ὅλα θὰ σοῦ φανοῦν ὄραϊα». Καὶ κείνο τὸ μπρούσι κο κρασί, τὸ «οσιακατὸ» τῶν Καλυβῶν, ὄλημερίς κι ὄλονυκτὶς τοῦ κρατούσε πιστὴ συντροφιά...

Εἶχε καὶ τὴ βιοθεωρία του: «ἡ ἐργασία δὲν εἶναι εὐλογία Θεοῦ εἶναι κατὰρ Θεοῦ». Στήριζε δὲ τὴν ἀποψὴ του στο φoberά λόγια ποῦ πρόφερε ὁ "Υψιστος ὅταν ἐδιδωχε τοὺς πρωτόπλαστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

—Μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ πρὸ σώπου σας θὰ βγαζετε καὶ θὰ τρώτε τὸ ψωμί σας!—

Μὴ μοῦ υποβάλετε τὴν ἀφελῆ ἐρώτησι: πῶς τὰ βόλευε, πῶς τὰ 'κονομοῖσε ὁ 'Ανδρέας. Ἀπλούστατα δούλευαν οἱ ἄλλοι γι' αὐτόν. Εἶχε ὁ ἄνθρωπος τὶς συμπάθειές του καὶ συνεπῶς τοὺς χορηγοῦσε του. Πρῶτος δὲ καὶ καλύτερος ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ δικός μου πατέρας.

Νεαροὶ τότε δικηγόροι ὁ ἄξιαστος Χρηστίδης, ὁ Ζαχαρίας, ὁ Γεροχρήστος, ὁ Τσιγκουλας καὶ ἄλλοι, κάπου—κάπου γλεντοκοποῦσαν, κάπου—κάπου ξεφάντωναν, κάπου—κάπου «διετόρασαν τὴν κοινὴν ἡσυχίαν», (τὸ «κῶπου—κῶπου» αὐτὸ εἶναι σχῆμα λόγου).— Ἄλλὰ ἦταν αὐτοὶ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου καὶ φυσικὸ ἦταν νὰ κοιμᾶται γι' αὐτοὺς ὁ Νόμος ἢ γιὰ νὰ κυριολεκτήσουμε ἐπόμενο ἦταν τὰ "Ὀργανά τῆς Τάξεως νὰ χάνουν γι' αὐτοὺς τὴν δραστὴ τους καὶ τὴν ἀκούη τους...

Ὁ 'Ανδρέας τὸ ἐπεσήμανε αὐτό. Μιά μέρα ὕστερα ἀπὸ πλοῦσια σπονδὴ στὸ Βάκχο ὁ 'Ανδρέας ἦταν γιὰ πολλοστὴ φορὰ καθηλωμένος στὸ ἐδώλιο, ἀγέρωχος ὄμως κι ἀταπείνωτος ὅπως πάντοτε.

—Πάλι ἐσὺ ἐδῶ; Ξεφώνησε ὁ δικαστὴς μύλις τὸν ἀντίκρουσε.

—Ναι... ἀλλά... ἀπάντησε μὲ ὕφος ὁ 'Ανδρέας.

—Τί ἀλλά;

Ἀγριοκοίταξε τότες ὁ 'Ανδρέας τὸ δικαστὴ τὸ καὶ ἀπὸ τὸ ταπεινὸ δάπεδο τοῦ κατηγορουμένου ἐκσφενδόνισε πρὸς τὸ ὕψος τῆς δικαστικῆς ἔδρας τὸ μῦθρο του.

—Ὅταν οἱ δικηγόροι πίνουν, οἱ δικηγόροι ἐύθυμοῦν.

Ὅταν ὁ 'Ανδρέας πίνῃ τὸ 'Ανδρέας μὲ θά εἰ. Καὶ τρᾶβα, Ἀνδρέα, στὸ δικαστήριον.

—Κόκκαλο ὁ Πταισματοδικῆς ποῦ κι αὐτὸς κάπου—κάπου ἐκπροσωποῦσε τὴν Θέμιδα στὰ δικηγορικὰ τσιμπούσια.

Καὶ... «Ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος».—

Μὲ χαρὰ ἀνεπίπτῃ καὶ μ' ἔνα γέλιο θριαμβευτικὸ ἄλλὰ καὶ καγχαστικὸ δρασκέλιε ὁ 'Ανδρέας τὸ κατῶφλι τῆς ἐξόδου τοῦ Δικαστηρίου. Ἐνοιῶθε ἐλ ἐύθερος, ὑπῆρχε τὸ «δεδικασμένον».— Ἡ Νομολογία εἶχε πιά ἀποφανθῆ πῶς ὅταν ὁ 'Ανδρέας πίνῃ, ἀπλῶς θὰ ἐύθυμῇ, ὅπως καὶ οἱ δικηγόροι.— Ὁ 'Ανδρέας εἶχε πετύχει κείνο τὸ βράδυ ἡ συνταγματικὴ διάταξι: «Ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Νόμου» νὰ ἔχη ἐπὶ τέλους ἰσχὺν καὶ ἐφαρμογὴν...

Ἐσβησε ἡρέμα, πᾶνε τῶρα πολλὰ χρόνια, ὁ 'Ανδρέας πανευτυχῆς ἀφοῦ σ' ὄλον τοῦ τὸ βίο ἔβλεπε ὅλα τὰ πράγματα ρόδινα. Ἐφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ πολλοὶ ἄλλοι τύποι τοῦ Πολυγύρου συμπαθητικοὶ καὶ ἐνδιαφέροντες. Ὁ ὀδοστρωτῆρας τῶν σύγχρονων ἡθῶν ἰσοπεδώνει τὰ πάντα σὲ μιὰ ὁμοιομορφία ἀνούσια, πληκτικὴ καὶ χωρὶς χάρι...